

hed, Art 54, fra opfindeshøjde, Art 56. Imidlertid kan man ved systemets anvendelse i praksis ikke fastholde denne fiktive adskillelse (man kan f. eks. ikke se bort fra tekniske ækvivalenter), og dermed bringes et subjektivt moment ind i vurderingen af, hvad der er nyt set i relation til en ældre ansøgning. Er det ansøgerens egen ældre ansøgning, opstår det, der betegnes som selvkollision. Opfinderen føler sig udsat for en grov uretfærdighed i et system, der afkræver ham oplysninger, som senere bruges mod ham til at fratage ham en effektiv beskyttelse, blot fordi han ikke har kunnet ansøgningsmodne alle sine opfindelser i komplekset på samme tid.

I Japan har man valgt den løsning, at se helt bort fra ansøgerens egne ikke offentliggjorte ældre ansøgninger. Dette nævnes blot til orientering, idet Den europæiske Patentkonvention binder Danmark til at anvende det »modificerede Whole contents princip«, (men ikke til at slette ordningen med tillægspatenter, som i visse tilfælde kan bøde på den fornævnte uretfærdighed).

Nettoresultatet ved opretholdelsen af tillægspatentordningen vil utvivlsomt blive en nationaløkonomisk fordel, bl. a. fordi der er tale om en ordning, der om end åben for enhver fortrinsvis vil blive brugt af statens egne borgere.

For patentvæsenets økonomi har tillægspatentsystemet ikke hidtil spillet nogen rolle, fordi det kun har været brugt i ringe udstrækning, og der synes derfor grund til på ny at overveje nøje, om det er rigtigt at lade tillægspatentordningen udgå af den danske patentlov på nuværende tidspunkt, når andre konventionsstater ikke gør det. Hvis det senere konstateres, at den byder de stater, der har den, en fordel, navnlig for økonomisk svage nationale ansøgere, kan det være vanskeligt at genindføre den i Danmark og umuligt inden for overskuelig tid at få den fjernet i stater, der har den.

Der er således tre gode grunde til at bevare tillægspatentordningen. Eksistensen af den ene af dem benægtes hårdnakket af svenske patentteoretikere, som har stået fadder til »whole contents« princippet, men enhver erfaren praktiker i erhvervet vil kunne bekræfte, at der her er problemer, som i visse tilfælde kan løses ved en ordning, der tillader et eller flere tillægspatenter.

Det argument, at tillægspatentordningen kun har været anvendt i ringe udstrækning, er uden værdi, dels fordi den netop skal hjælpe i særtilfælde, dels fordi det først, når de nye patenterbarhedskriterier har fungeret nogen tid, vil gå op for ansøgere, hvilken betydning ordningen har.

I Kapitel VI er fremsat forslag til spørgsmål 1, 2, 3 og 4 til handelsministeren.

Kapitel II.

Overgangsbestemmelse – praksisændring.

Af s. 32, sp. 1, afsnit 1 i lovforslaget fremgår det nu, at man tilsigter at fjerne den diskrimination, der på trods af Pariserkonventionen og patentloven af 20. december 1967 skal have været mellem opfindere som følge af den specielt danske fortolkning af den betingelse, at en opfindelse skal kunne »udnyttes industrielt« for at kunne patenteres. Imidlertid er det i lovforslaget ikke bragt utvetydigt til udtryk, jfr. overgangsbestemmelserne Kap. XI, § 3, om den udvidelse af patenterbarhedsområdet, som ikke skal bringes til udtryk i selve lovteksten § 1, men som blot skal bero på en praksisændring, fra lovens ikrafttrædelse også skal bringes i anvendelse over for under behandling værende patentansøgninger, der ikke falder ind under bestemmelsen i Kapitel XIII, § 3, nr. 1 (Kapitelbetegnelsen mangler på side 98 og 11, og på side 100 er spalteoverskrifterne ombyttet).

Muligvis bygger hele det her påpegede og ved tilføjelsen til lovforslagets bemærkninger fremkaldte problem på en misforståelse af, hvad der faktisk er patentdirektoratets praksis, men inden dette begrundes nærmere, skal der gives en kort redegørelse for den usikkerhed, som den foreliggende uklarhed i lovforslaget skaber for ansøgere og for patentdirektoratet.

Den omstændighed, at der intet er nævnt i lovforslagets overgangsbestemmelser om ikrafttrædelsestidspunktet og eventuel retroaktivitet af den påståede udvidelse af det patenterbares område, er et stærkt argument for, at det har været hensigten, at sådanne løbende patentansøgninger skal behandles efter den ny praksis.

Der kan imidlertid lige så vel argumenteres, at, da der »kun« er tale om en praksisændring, står der selvfølgelig ikke noget om det i loven og altså heller ikke i overgangsbe-